27 Οκτωβρίου 2014

Νεομάρτυρες, η δόξα της Εκκλησίας μας (ΦΩΤΗΣ ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ)

/ Γενικά Θέματα / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη

Το να μιλά κανένας σήμερα και να γράφει για κάποια πράγματα της θρησκείας, ο πολύς κόσμος το νομίζει για ανοησία.

Και ακόμα μεγαλύτερη ανοησία έχει την ιδέα πως είναι το να γράφει για τους άγιους μάρτυρες, και μάλιστα για κείνους που μαρτυρήσανε κατά τα νεότερα χρόνια που βασιλεύανε οι Τούρκοι απάνω στη χριστιανοσύνη,

επειδής ο λίγος καιρός που μας χωρίζει απ αὐτοὺς κάνει ώστε να τους νιώθουμε πολύ κοντά μας, ανθρώπους σαν κ ἐμᾶς, ενώ τους αρχαίους μάρτυρες τους βλέπουμε μέσα από τους αιώνες που περάσανε από τότε που μαρτυρήσανε και στη φαντασία μας παρουσιάζονται ευκολότερά με τον φωτοστέφανο του αγίου.

Κανένας λαός δεν έχυσε τόσο αίμα για την πίστη του Χριστού όσο έχυσε ο δικός μας, από καταβολή του χριστιανισμού ίσαμε σήμερα.

Κι αυτός ο ματωμένος ποταμός είναι μια πορφύρα που φόρεσε η ορθόδοξη Εκκλησία μας, και που θα ᾽πρεπε να την έχουμε για το μεγαλύτερο καύχημα, κι όχι να την καταφρονούμε και να μη μιλούμε ποτέ γι αὐτή, και μάλιστα να ντρεπόμαστε να μιλήσουμε γι αὐτή, σε καιρό που δε ντρεπόμαστε για τις πιο ντροπιασμένες και σιχαμερές παραλυσίες που κάνουνε οι άνθρωποι στον αδιάντροπο καιρό μας.

Εμείς οι σημερινοί πονηρεμένοι άνθρωποι φροντίζουμε μονάχα για την καλοπέραση του κορμιού μας, και για τούτο η ψυχή μας έχασε την ευαισθησία της, μ όλα τα πνευματικά γιατρικά που λέμε πως έχουμε. Και γι αὐτὸ περιφρονούμε και τους

λέμε ανόητους εκείνους που δεν κοιτάζουνε το υλικό συμφέρο τους, αλλά κάνουνε κάποιες θυσίες.

Κατά πολύ ανόητους και μικρόμυαλους θεωρούμε εκείνους που θυσιάσανε τη ζωή τους για την πίστη τους, αφού, κατά την αμαρτωλή κρίση μας, δεν κοιτάξανε να χαρούνε τα νιάτα τους και ν᾽ ἀπολάψουνε τούτον τον κόσμο, που είναι χειροπιαστός και σίγουρος, αλλά βασανιστήκανε, φυλακωθήκανε, δαρθήκανε και, στο τέλος, σφαχτήκανε η κρεμαστήκανε, οι άμυαλοι, για κάποιους ίσκιους που λέγουνται αθάνατη ζωή και βασιλεία των ουρανών…

…Μ᾽ αὐτὰ τα λόγια βροντοφωνεί πως η Εκκλησία μας, με τα μαρτύρια που τραβά από αιώνες, είναι η αληθινή Εκκλησία, η βλογημένη από τον Κύριο, κι όχι η Δυτική, η καλοπερασμένη η υπερήφανη αφέντρα, που όχι μονάχα το αίμα της δεν έχυσε για τον Χριστό, αλλά η ίδια έκαιγε τους ανθρώπους που δεν της ήτανε υπάκουοι.

Οι δικοί μας οι άγιοι, που μαρτυρήσανε στον καιρό που είμαστε σκλάβοι στους Τούρκους, ήτανε ταπεινοί, απλοί, λιγομίλητοι, με τη φωτιά της πίστης στα στήθιά τους, απονήρευτοι κι αγράμματοι, αφού το μόνο που γνωρίζανε να λένε μπροστά στον αγριεμένο τον κριτή ήτανε «Χριστιανός γεννήθηκα και Χριστιανός θ᾽ ἀποθάνω!».

Νέοι άνθρωποι, παλληκάρια απάνω στ᾽ ἄνθος της νιότης τους, πηγαίνανε προθυμερά να παραδοθούνε για τ᾽ ὄνομα του Χριστού, κι αντίς αρραβωνιάσματα σφαζόντανε σαν τ᾽ ἀρνιὰ η κρεμαζόντανε με τη θελιά στον λαιμό τους και, για να τους τυραγνάνε περισσότερο οι άπιστοι, κόβανε τον λαιμό τους σιγά -σιγά με στομωμένα μαχαίρια η τους χωρίζανε με σάπια σχοινιά που κοβόντανε, για να τους ξανακρεμάσουνε.

Και τα μόνα που ξέρανε από τη Θρησκεία μας οι περισσότεροι απ᾽ αὐτοὺς ήτανε τα λόγια του Χριστού, που είπε: «Όποιος με ομολογήσει μπροστά στους ανθρώπους, θα τον ομολογήσω κ᾽ εγώ μπροστά στον Πατέρα μου, που είναι στον ουρανό, κι όποιος μ᾽ ἀρνηθεῖ μπροστά στους ανθρώπους, θα τον αρνηθώ κ᾽ ἐγὼ μπροστά στον Πατέρα μου, που είναι στον ουρανό». Καθώς και τα λόγια τούτα, που είπε ο Κύριος: «Μη φοβηθείτε από κείνους που σκοτώνουνε το σώμα, μα που δεν μπορούνε να σκοτώσουνε την ψυχή», και: «Όποιος χάσει τη ζωή του για τ᾽ ὄνομά μου, αυτός θα ζήσει στην αιώνια ζωή».

Ω! Τι ύψος και πόση πνευματική ευπρέπεια είχε η φυλή μας, τον καιρό που θαρρούμε εμείς πως ήτανε αγράμματη και βάρβαρη. Εμείς, οι σημερινοί, είμαστε βάρβαροι, που δεν είμαστε σε θέση να νιώσουμε όσο πρέπει την ευγένεια και το μεγαλείο της θυσίας για τ᾽ ὄνομα του Χριστού, που την προσφέρανε με τα κορμιά

τους εκείνοι οι λεονταρόψυχοι, που γι αὐτοὺς λέγει ο ευαγγελιστής Ιωάννης πως δεν γεννηθήκανε από αίματα, μήτε από θέλημα της σάρκας, μήτε από θέλημα αντρός, αλλά πως γεννηθήκανε από τον Θεό. Η γενεά η δική μας, «η μοιχαλίς και αμαρτωλός», ας κάνει τον έξυπνον εκεί που δεν χωρά καμιά εξυπνάδα, ας περιπαίζει εκείνους που δώσανε το αίμα τους για την πίστη του Χριστού, με την ελπίδα της αιώνιας ζωής. Θα έρθει μέρα που θα δώσει απολογία και σε τούτο τον κόσμο και στον άλλον, και τότε θα καταλάβει σε τι σκοτάδι βρισκότανε...

ΦΩΤΗΣ ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ
[«Πονεμένη Ρωμιοσύνη», εκδ. «Αστήρ»]

Πηγή: agapienxristou.blogspot.gr